

[Erling Olsen.]

ikke tiltrækkende, og derfor skred man til handling her og ændrede det ved at nedbringe væksten i det offentlige personaleforbrug og ved at tage en række forhold op til ny vurdering.

Her kommer budgetredøgørelsen ind med en fortræffelig gennemgang af udviklingstendenserne inden for tre store udgiftsområder, som tilsammen tegner sig for omkring 60 pct. af de offentlige budgetter. Det er socialvæsenet, uddannelsesvæsenet og sundhedsvæsenet. Alle tre væsener betyder noget for vores livskvaliteter. De giver os en række værdier, som ikke kan måles i penge, og socialdemokratiet har vel altid været det parti, der lagde særlig vægt på de værdier, som ikke kan måles i penge. I vores nye udkast til principprogram giver vi det en ny sproglig formulering ved at tale om vækst i kvalitet. Derfor har disse tre væsener, socialvæsenet, sundhedsvæsenet og uddannelsesvæsenet, vor særlige interesse. Over for de mindre livskvalitetsbevidste vil vi dog gerne fremhæve, at disse områder også er og skal være produktive.

Det sociale sikkerhedsnet skal ikke blot være noget, vi falder tilbage på, men også noget, der kan hjælpe i gang igen, derfor fik vi bl. a. den nye bistandslov. Sundhedsvæsenet skal ikke blot være reparerende, men også forebyggende og kraftgivende. Derfor fik vi bl. a. arbejdsmiljøloven. Uddannelsesvæsenet skal ikke blot give indsigt og oplevelse, men også mulighed for at virke sammen med andre, både i arbejdet og i samfundslivet. Derfor fik vi bl. a. det centrale uddannelsesråd og den nye folkeskolelov med øget samarbejde mellem skolen og arbejdslivet. Forhåbentlig får vi også snart en principbeslutning om det 10.-12. uddannelsesar og en rimelig dimensionering af de videregående uddannelser.

Det korte af det lange er imidlertid, at de tre væsener både bidrager til væksten i kvalitet og til væksten i kvantitet, da de er produktive. De penge, der ofres på disse områder, er således i princippet givet rigtigt ud, men da det drejer sig om 60 pct. af de offentlige udgifter, er det naturligvis vigtigt, at de bevilgede midler anvendes økonomisk hensigtsmæssigt. Og her giver budgetredøgørelsen et indtryk af, hvorledes man gennem bedre planlægning og styring gør væsentlige fremskridt i anvendelsen af midlerne.

Lad mig til slut sige, at det siden Staunings tid har været socialdemokratiets lod at gøre dagens gerning. Bag dette lidt gammeldags udtryk ligger to ting.

For det første at få folkestyret til at fungere. For en uges tid siden gav statsministeren som bekendt det samarbejdende folkestyre endnu en chance, og i dag kan vi glæde os over, at denne chance blev udnyttet. Dette finanslovsforslag er også et resultat af det samarbejdende folkestyre. Det er ikke rent socialdemokratisk politik. Dels har vi ikke flertallet, dels står landet sig ved, at vi fremfor kamp vælger samarbejde.

Det andet, som ligger i at gøre dagens gerning, rummes i bestræbelserne for at sikre det højest mulige beskæftigelsesniveau. Det er ganske enkelt basis for det videre reformarbejde. Det kræver en indkomstpoltisk indsats, således som vi diskuterede det i sidste uge. Det kræver også en ansvarlig pengepolitik, dvs. i den nuværende situation en forholdsvis høj rente, men vi har da lov til at glæde os over den nys gennemførte diskontosænkning. Endelig kræver det en ansvarlig finanspolitik.

Alt sammen har det haft sin pris, men socialdemokratiet har været villig til at betale den for at bidrage til at føre landet bedst muligt gennem en udefra kommende krise for at gøre det, som Stauning kaldte dagens gerning.

Christoffersen (V):

Efter det sidste par ugers forløb er der behov for, at folkettingen nu betragter den økonomiske situation i dens helhed. Førstebehandlingen af finanslovsforslaget er ud fra det synspunkt det rigtige tidspunkt, men efter det begivenhedsforløb, vi oplevede i sidste uge og i forrige uge, kan man jo godt spekulere på, om ikke det havde været mere nyttigt, hvis tingene var foregået i den omvendte orden.

Både det finanslovsforslag, vi sidder med, den redøgørelse, vi har fået fra det økonomiske sekretariat, den tale, Nationalbankens direktør for nylig har holdt, og den rapport, vi har fra det økonomiske råd, burde jo give anledning til den største bekymring i stedet for at give anledning til det, som jeg nærmest vil kalde let-sind. Det prægede begivenhedsforløbet i sidste uge, da man sluttede 14 dages krise med at vedtage et prisstop uden at se det i nogen større sammenhæng, uden at vide, hvad der skulle ske bagefter, og uden at aftale noget